

KAPITOLA PRVNÍ

Hudba hraje příšerně nahlas, místnost je přeplněná a zdá se, že se do tohoto domu nacpalo víc lidí, než by kdo věřil. Hluboké tóny rozehvívají celé mé tělo. Už nějakou dobu jsem stála v koutě, ale teď se zhluboka nadechnu a začnu si razit cestu davem.

Podívám se na svou ruku. VEČÍREK, hlásají velká černá písmena.

„To vidím,“ řeknu své ruce, ačkoli nemám zdání, co tu dělám.

Je to tu cítit potem, alkoholem a parfémem: nechutná kombinace. Musím odsud ven. Chci se nadechnout čerstvého vzduchu. Chci se opřít o zábradlí a nadechnout se vzduchu od moře. Tenhle dům stojí na pobřeží.

„Ahoj Floro,“ řekne někdo. Nepoznávám ho. Je to vysoký, hubený kluk s vyholenou hlavou.

Seberu všechnu svou důstojnost a odpovím: „Ahoj.“ Ten kluk má na sobě džíny. Všichni kluci a taky většina holek tu nosí džíny. Jenom já, jak se zdá, mám na sobě zářivě bílé šaty se skládanou sukní a žluté boty, které vůbec nejsou hezké, ani mi pořádně nesedí.

Napadne mě, že jsem se oblékala podle toho, jak jsem si ten večírek představovala. Teď vyčnívám z davu jako ta jediná, která je mimo. Tenhle pocit je mi dost povědomý.

Když jsem byla mladší, strašně ráda jsem se na večírky finčila. Oblékla jsem si dlouhé šaty, jako mám na sobě dnes, a lidé mě objímali a říkali mi, že vypadám jako princezna. Ale na to už jsem moc stará. Mít po ruce propisku, napsala bych si to na ruku, abych to nezapomněla: „Jsem starší, než si myslím.“ Už bych neměla nosit dlouhé šaty. Měla bych nosit džíny. To by mělo být jedno z mých pravidel. Zadívám

se na ruku. Stojí tam *Je mi 17*. Znovu se na sebe podívám. Vypadám jako mladá holka, ale necítím se tak.

„Něco k pití?“

Ten kluk kývne hlavou ke stolku, na kterém stojí plastové kelímky a lahve alkoholu. Podívám se na svou ruku. *Nepij alkohol*, stojí tam. Všichni ostatní tu pijí alkohol.

„Tak jo,“ řeknu – chci zkusit, co se stane. Moje ruka mě zároveň informuje, že *Drake odjíždí. Chodí s P.* Tenhle večírek se pořádá, protože někdo odjíždí. Kluk, se kterým chodí Paige. Chudák Paige. „To červené, prosím.“

Nasliním si prst a třu si *Nepij alkohol*, dokud ta dvě slova úplně nerozmažu.

Vysoký chlapec mi podá plastový kelímek naplněný až po okraj červeným vínem. Usrknu si a vůbec mi nechutná, ale když tady stojím s kelímkem něčeho alkoholického v ruce, připadám si, jako bych sem patřila. A tak se vydám hledat Paige.

Je mi sedmnáct. Jsem na večírku. Drake odjíždí. Drake je ten kluk, se kterým Paige chodí.

Nějaká žena mi položí ruku na rameno a zastaví mě. Otočím se čelem k ní. Má nadýchané kadeře platinově blond vlasů a je vidět, že je starší než všichni ostatní tady, protože už má v obličejí vrásky. Je to Paigina matka. Nevím proč, ale nemá mě ráda.

„Floro!“ křičí na mě, aby přehlušila hudbu. Její rty se usmívají, ale oči zůstávají chladné. Oplatím jí ten úsměv. „Floro! Jsi tady a jsi v pořádku.“

„Ano,“ odpovím stejně hlasitě a energicky přikývnu.

„Tak já dám vědět tvé matce. Zatím mi napsala jen tři textovky, abych na tebe dohlédla.“

„Dobře,“ přikývnu.

„Jdeme teď s Davem pryč. Budeš v pořádku? Já vím, že na tebe neustále musí někdo dohlížet.“

Je trochu nepřijemná.

„Jo, jasně.“

Chvilku se na mě dívá, pak se otočí a odejde. Ta žena je Paigina matka a tohle je její dům.

Hudba ztichne a já si oddychnu. Hrála moc nahlas a nestála za nic. Jenže vzápětí se rozezní nová píseň a všichni kolem mě se pustí do toho druhu „tance“, který bych nikdy nedokázala ani napodobit. Očividně jsou všichni spokojeni s novou, divočejší písní.

„Vraťte tam Pixies!“ zařve někdo těsně vedle mě. Trhnu sebou a rozliju si červené víno po šatech. Rudá skvrna vypadá jako krev.

Nějaká žena ustoupí o krok zpátky a šlápne mi na nohu. Má velmi krátké vlasy a obrovské náušnice a zářivou rozmazanou rtěnku, se kterou její ústa vypadají jako zející rána.

„Ó, pardon,“ řekne a otočí se zpátky k tomu, s kým se bavila.

Musím pryč. Musím se odsud dostat pryč. Večírky už nejsou takové, jak jsem si je představovala – s krásnými šaty, společenskými hrami a s dortem. Paige tu nikde nevidím a nemám se s kým bavit.

Mířím ke dveřím, k vůni moře a k tichu bez hudby, mířím domů, ale pak se ozve zvuk, který všechny ostatní přehluší, hlasité „ššš“ prostupující celou místností. Rozhovory pomalu utichnou a já se zastavím a zadívám se tím směrem, kterým hledí všichni ostatní.

Stojí na židli: Drake je přítel Paige a Paige je moje nejlepší kamarádka. Pokud jde o Paige, o ničem nepochybuju: poprvé jsme se potkaly, když nám byly čtyři roky a šly jsme do školy. Ona měla vlasy spletené do copánků a já také. A obě jsme byly nervózní. Vzpomínám si, jak jsme na dvoře skákaly přes gumu. Vzpomínám si, jak jsme seděly vedle sebe, když jsme se učily číst – já už to uměla a pomá-

hala jsem jí. Jak jsme vyrůstaly, pomáhala jsem jí s úkoly do školy a ona psala krátké hry, ve kterých jsme obě hrály, a hledala stromy, na které jsme dokázaly vylézt. Vzpomínám si, jak jsme společně nastupovaly do posledního ročníku základní školy, nadšené z toho, že nás příští rok čeká střední. Zním Paige, a když se na ni podívám, překvapuje mě, jak je dospělá. To znamená, že s tím klukem opravdu chodí, ne že si na něj jen tak tiše myslí.

Drake má tmavé vlasy a brýle s černými obroučkami. Na sobě má džíný jako všichni ostatní. Nepoznávám ho.

Rozhlíží se kolem sebe. Když se naše pohledy setkají, na okamžik se usměje a pak se zadívá jinam. To znamená, že ačkoli ho nepoznávám, oba se známe dobře. Nějaká blondátá holka stojí vedle jeho křesla a vzhlíží k němu. Je až moc blízko. Myslím, že už jsem ji někdy viděla. Neměla by na něj takhle zírat – ne pokud je to Paigin kluk.

„Ahoj... Hele, všichni, díky, že jste... však víte... přišli,“ pronese před místností plnou lidí. „Vůbec jsem nečekal takovou velkou oslavu. Chci říct, že jsem tady ve vašem městě byl jenom na pět minut, anebo, přesně vzato, na pět měsíců. Bylo to tady úžasné, u tety Kate a strýčka Jona. Když už jsme u toho, vůbec jsem nečekal, že si tady najdu takovou spoustu nových kamarádů. Nějak jsem si myslel, že Cornwall bude jenom nějaká vesnice na okraji Londýna a že tu budu jezdit dvoupatrovými autobusy, že budu jíst příšerné britské jídlo a stane se ze mě fotbalový chuligán. Místo toho jsem si to tady báječně užil. Tak doufám, že se nevidíme naposledy. Jestli někdo z vás pojedje na Špicberky a bude se chtít zastavit u nás, v té nejkrásnější krajině na světě, tak dejte vědět. Snil jsem o tom, že tam zůstanu *navždycky*, a jsem strašně šťastný, že jsem k tomu dostal příležitost. Ale tím nechci říct, že by v Cornwallu nebylo hezky, protože bylo.“

Někdo za mými zády prohodí: „Mohl by to o té Arktidě omílat ještě trochu déle?“ a někdo další se zasměje.

Držím v ruce mobil. Vyfotím si ho, abych si zapamatovala, proč jsem tady. Nevím, co je to Špicberky. Zní to zvláště. Ale je vidět, že to tam má rád.

Dopiju zbytek vína, které je opravdu příšerné, a rozhlédnu se, kde bych si mohla dolít další. Je mi špatně od žaludku.

„Samozřejmě,“ pokračuje Drake, „když jsem byl tady, měl jsem to štěstí, že jsem poznal překrásnou Paige.“ Odmílí se, usměje se a trochu se začervená.

„... a ta byla těžce mimo moji ligu,“ dodá ten člověk za mnou polohlasně a ten druhý se zasměje.

„A díky ní,“ pokračuje Drake, „jsem se seznámil se spoustou dalších bezvadných lidí. Budete mi chybět. No jo. Tak vám všem děkuju a někdy se ozvěte. Budu vám na Facebook dávat fotky, kolik máme sněhu. Tak to je asi všechno. A děkuju Paige a Yvonne a Daveovi, že tady uspořádali tenhle večírek, protože jinak bychom se sešli někde v hospodě. Tak se bavte a nenadějte tady moc velký nepořádek.“

Když rozpačitě slézá ze židle, ozve se krátký potlesk, tlumený tím, že skoro všichni drží v jedné ruce kelímek s pitím, takže tleskají tak nějak bez tleskání.

Snažím se nějak si dát dohromady, o čem vlastně mluvil. Odjíždí. Jede někam, kde asi často sněží, a hodně se tam těší. Byl tady v Penzance pět měsíců a bydlel u tety Kate a strýčka Jona. Tenhle večírek pro něj uspořádala Paige.

Paige stojí v koutě, obklopena hloučkem lidí. Zadívá se na mě a zeptá se – jenom tázavě nadzdvihne obočí, ale já jí rozumím –, jestli jsem v pohodě. Naznačím jí, že jsem.

Paige je překrásná, má husté černé vlasy, dlouhé a jen mírně zvlněné, a krémově světlou pleť; když se usměje, na tvářích se jí dělají dolíčky. Vypadá jako porcelánová panenka. Dnes má na sobě krátké, přiléhavé světle modré šaty, tmavé punčochy a vysoké šněrovací boty. Popotahuju se za své bílé „večírkové“ šaty, snažím se raději vůbec

nedívat na své příšerné boty a připadám si, jako bych sem vůbec nepatřila.

Napadne mě, jestli bych se neměla podívat do zrcadla. Ale nikde žádné nevidím.

Na vnitřní straně paže mám napsanou poznámku. *Zítra kino s Paige, stojí tam. Zkus ji rozveselit.*

Doliju si do kelímku červené víno a vyrazím k bočnímu východu tak nenápadně, jako kdyby si někdo měl všimnout, že odcházím. Studený vzduch mi dýchne do obličeje a vžene mi do nosu slanou vůni moře. Na pár vteřin zavřu oči. Děkuju Pánubohu, že jsem se odtamtud dostala ven.

Stojím uprostřed silnice a je noc. Rozhlížím se kolem sebe a snažím se to pochopit. Pod nohama mám bílou čáru. Tohle je přesný střed silnice. Blíží se ke mně auto, jede rychle a troubí. Zírám do blížících se světlometů až do chvíle, kdy se mi obloukem vyhnou, ale klakson nepřestává kvílet ani pak, když vůz prosvíští kolem mě a ztratí se v dálce.

Neměla bych být sama venku. Neměla bych stát uprostřed silnice. Teprve nedávno mi dovolili přecházet silnici samotnou, bez doprovodu dospělého. Proč jsem tady ve tmě? Proč jsem tu sama? Kde je máma?

Mám na sobě bílé šaty a divné žluté boty. Na těch šatech mám na prsou rudou skvrnu, ale když se jí dotknu, nic mě nebolí. V ruce držím plastový kelímek plný rybího tuku. Pár kapek jsem rozlila na bílou čáru uprostřed silnice.

Je mi deset let. Nevím, proč jsem se najednou ocitla v dospěláckém těle. Nelíbí se mi to a chtěla bych domů. Přeběhnu zbytek silnice a zastavím se na chodníku u moře. Odněkud se sem line hudba. Opřu se o zábradlí a snažím se zachovat klid.

Usrknu z toho kelímku a zašklebím se. Tohle není rybí tuk, ale moje ústa si tu příšernou pachut' pamatují, takže jsem se asi už napila.

Podívám se na svou ruku. Stojí tam *FLORA*, a to jsem já.

Ta písmena na kůži, to je moje jméno. Toho se musím držet. Jmenuju se Flora. Pod jménem stojí: *Bud statečná. Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a uklidním se. Nevím, co tady dělám, ale všechno bude v pořádku. Je mi 17, stojím o kousek níž.*

VEČÍREK, čtu na druhé ruce. Drake odjíždí. Chodí s P. Pak je tam něco rozmazaného, co nejde přečíst. Na paži mám napsáno: *Zítřejší kino s Paige. Zkus ji rozveselit. A na zápestí stojí: Máma a táta: Morrab Gardens 3.*

Vím, kdo je Paige. Je to moje kamarádka. Seznámily jsme se, když jsme začaly chodit do školky, ve čtyřech letech. Drake je její kluk, ale někam odjíždí a Paige potřebuje rozveselit.

Vím, že mám rodiče, a taky vím, kde bydlíme. Bydlíme v Morrab Gardens 3. Musím se dostat domů, a to taky udělám. Cítím se divně. Motá se mi hlava.

Zadívám se na mihotavý odraz měsíce na mořské hladině. Na zábradlí je přilepený leták: ZTRATILA SE KOČKA – ČERNOBÍLÁ, BEZ UŠÍ. HLEDÁME JI OD ÚTERKA. Je tam i telefonní číslo, kam má člověk volat, kdyby ji našel. Vyfotím si ten leták, pak si ho vyfotím znovu a ještě jednou. Nelíbí se mi pomyslení, že by se tu měla potulovat nějaká zatoulaná černobílá kočka bez uší. Když neslyší, mohlo by ji přejet nějaké auto. Musím ji hledat. Napadne mě, že jsem ji možná už hledala, možná právě proto jsem tady.

Obrátím mobil proti sobě a vyfotím si vlastní obličej. Když se na něj podívám, vidím, že vypadám jinak. Jsem starší, než bych měla být. Není mi deset.

Byla jsem na večírku. Drake odjíždí, Paige je smutná. Je mi sedmnáct. Musím být statečná.

Voda je černá. Je to nekonečná temná plocha, která se táhne až k obzoru kdesi v nedohlednu. Měsíční světlo se v té temnotě zrcadlí. V dálce vidím světla pobřežní promenády.

Přemýšlím, jestli sejít na pláž a zničit si na kluzkých kamenech a v měkkém mokřím písku ty podivné žluté boty, které se mi asi ani nelíbí.

Mohla bych si tu sednout, pít to červené pití z kelímku, který pořád držím v ruce, a dívat se na moře ještě o něco déle. Opatrně sestoupím po schodech, které jsou uprostřed vyšlapané do hlubokých prohlubní, a vyrazím po kamenech. Nohy se mi nakonec vůbec neboří. Hrubý písek je pevnější, než se na pohled zdá. Najdu si místo, kde si můžu sednout, a zahledím se na moře.

Přes šplouchání vln mezi kameny najednou zaslechnu kroky, které se ke mně zezadu blíží. Neohlížím se. Pak se vedle mě někdo posadí.

„Floro,“ řekne ten kluk a usměje se na mě. Sedí vedle mě na stejném kameni. Dotýkáme se rameny.

„To je víno, vid’?“ Vezme mi kelímek z ruky a usrkne z něj. Podívám se na něj. Tenhle kluk nevypadá jako model nebo jako filmová hvězda. Nosí brýle, má tmavé vlasy a na sobě má džíny.

Trochu se od něj odtáhnou.

„To jsem já,“ řekne. „Drake. Floro, není ti nic?“

„Ty jsi Drake?“

„Jo. Aha. No jo. Chápu, co se stalo. To je v pořádku, Floro. Známe se už několik měsíců. Chodil jsem s Paige, víš?“

Nevím, co mu na to říct.

„Je to v pořádku. Vážně. Ty piješ červené víno? To bys ale neměla.“

Chci mu na to něco odpovědět, ale vůbec nic mě nenapadá. Chtěla bych předstírat, že jsem úplně normální. Tohle je Drake. Pořádal večírek a teď si vyšel na procházku po pláži.

„Co tady děláš?“ zeptám se ho. „Myslím tady venku.“

Zadívám se na svou levou ruku. Ve světle lampy na ulici

za našimi zády jen tak tak přečtu, co tam stojí. *Drake odjíždí*, hlásí mi moje levačka znovu. Co bylo pod tím, už je nečitelné. Pravá ruka mi znovu připomíná, abych byla statečná.

Vezme mě za levou ruku a přečte si ji. Jeho dlaň mě příjemně hřeje.

„*Drake odjíždí*,” čte nahlas. „*Chodí s P.*“ Společně se na ta slova díváme. „*Floro, buď statečná*,” přečte z mé druhé ruky. „Je úžasné, jak si to tam píšeš. Funguje to? Pomáhá ti to, aby sis na všechno vzpomněla?“

Drží mě za obě ruce.

Řekl mi: „Chodil jsem s Paige.“ Nevím, proč je tady. Vždyť odjíždí. Jede někam jinam.

Ochladilo se a od moře fouká studený vítr, který mě mrazí v obličeji.

„Jaké to tam vlastně bude?“ zeptám se. Mluvím rychle, protože se necítím dobře. „Tam, kam odjíždíš?“

Pořád mě drží za ruce. Líbí se mi, jak jeho dlaně hřejí. Vidím mu na očích, že bych to, na co se ho ptám, už měla vědět.

„Bude to tam skvělé,” řekne. „Ale bude tam zima. Už jsem tam jednou byl. Teda, to už je dlouho. Jeli jsme na Špicberky na výlet, abychom viděli půlnoční slunce. Bylo mi deset a od té doby jsem vždycky snil o tom, že tam budu bydlet. A teď, po devíti letech, se mi to konečně splnilo. Bude to tam skvělé.“ Povzdychne si. „Ten kurz je v angličtině, protože se tam sejdou lidi z celého světa. A to je pro mě klika, protože cizí jazyky mi vůbec nejdou.“

Poposedne si, takže se dotýkáme celým bokem. Pustí mou levou ruku, ale pravou drží o to pevněji.

Nedokážu se soustředit na to, co mi Drake říká, protože moje kůže ožila vlastním životem. Najednou se stala neuvěřitelně citlivou a já netoužím po ničem jiném, než aby se mě znovu dotknul.

Ale chodí přece s Paige a já vůbec netuším, co tady vlastně dělám.

„Tak to se máš,“ hlesnu tiše. Pak mu položím hlavu na rameno, protože nemám co ztratit. „Je ti devatenáct,“ řeknu. „Mně je sedmnáct.“ Přijde mi důležité, abych si to teď připomněla. Zvednu hlavu, protože je to kluk mojí kama-rádky.

Drake se protáhne, položí mi levou ruku kolem ramen a položí si mou hlavu zpátky na rameno. Poddám se, opřu se o něj a cítím, jak mě rukou objímá.

„S Paige jsme se rozešli,“ řekne.

Otočí hlavu ke mně a já se otočím k němu. Když se naše rty setkají, vím, že to je ta jediná věc na světě, kterou v tuhle chvíli můžu udělat.

Za našimi zády projíždějí auta. Kousek pod našima no-hama šplouchají vlny. Líbám Drakea. Chtěla bych s ním na téhle pláži sedět až do smrti. Nemám zdání, jak nebo proč se to stalo, ale vím, že to je ta jediná dobrá věc, která se mi za celý život přihodila.

Podarí se mi od něj odlepit. Pod námi se o kameny roz-tříští velká vlna a vítr mi foukne vlasy do tváře.

„Hele,“ řekne, „co kdybychom si spolu někam vyrazili? Myslím teď. Mohli bychom spolu strávit celou noc...“

Zírám na něj. Mohli bychom spolu strávit celou noc... Najednou jsem napjatá jak struna. Chtěla bych s ním strá-vit celou noc. Neměla bych ani ponětí, co dělat. On chce, abych s ním strávila celou noc. Celou noc. Tuhle noc.

Musím domů.

„Ale moje máma...“ začnu. Díváme se jeden na druhého a já nevím, jak tu větu dokončit. Nedokážu od něj odtrh-nout oči. Předkloním se, abych ho znovu políbila, ale on se odtáhne.

„Tvoje máma,“ řekne. „Bože, promiň! To byl pitomý ná-pad. Totiž... Co mě to vůbec... Nechtěl jsem...“

Odmlčí se. Nevím, co říct, a tak jen přikývnu. Dívá se na mě s výrazem, kterému vůbec nerozumím.

„Nic mi není,“ řeknu mu. „Promiň, já... Já bych... Já jsem

nikdy...“ Nahmatám pramen vlasů a strčím si ho do pusy. Nedokážu jedinou větu doříct do konce. Chci mu říct, že jsem nečekala, že by se mi někdy něco takového mohlo stát. Že se mi to ještě nikdy nestalo. Že jsem zmatená a pořád mám co dělat, abych tomu uvěřila. Že ho budu nadsmrti milovat za to, že mi dopřál pocit, že jsem normální. Že bych s ním ráda strávila celou noc. Ale nemůžu takhle zradit svou nejlepší kamarádku. A taky nemůžu zůstat venku celou noc, protože to prostě nejde.

„Ona by volala na policii,“ řeknu a mám na mysli svou matku.

„Na policii. Ježíši. Já jsem fakt *pitomec*. Zapomeň, že jsem něco řekl.“

Zadívá se na mě a oba víme, že docela určitě zapomenu. Na rukou se mi dělá husí kůže. Vítr sílí, vlny šplouchají čím dál hlasitěji a měsíc i hvězdy už se ztratily za mraky. Nebe je stejně temné jako moře před námi.

„Chtěl jsem ti jen říct,“ pokračuje Drake, „a můžu ti to říct, protože co na tom? Stejně si to nebudeš pamatovat. Chtěl jsem ti říct, že když jsme spolu s Paige sedávali v hospodě, díval jsem se na tebe, jak jsi krásná a úplně jiná než všechny ostatní holky na světě, a přemýšlel jsem, jaké by to asi bylo být s tebou. Jsi tak jiná. A vždycky ses na mě usmívala. A já se ti chtěl věnovat a poslouchat, co říkáš, protože to je něco úplně jiného než to, co říkají všichni ostatní.“

Vezme mou tvář do dlaní. „Budeš v pohodě, Floro?“

Přikývnu. Chtěla bych si napsat na ruku, že jsem ho políbila, nejradši hned. Bylo by divné psát si na ruku, zatímco na mě mluví, ale chtěla bych si napsat, že se mnou chtěl strávit noc. To bych vážně neměla zapomenout. Možná by to i šlo. Možná bych něco vymyslela. Mohla bych prožít jednu úplně normální noc jako dospělá.

„Budu v pohodě,“ řeknu. „Hele, kdybychom teď někam vyrazili, zvládla bych to. Určitě. Nějak by to šlo.“

„Ne. Promiň. Moje chyba. Nejde to. Ale napadlo mě... Třeba bychom mohli zůstat v kontaktu. Jen... jenom dej vědět, že jsi v pohodě. Napíšeš mi, vid'?"

„Zůstat v kontaktu," zopakuju. Chtěla bych ho znovu políbit. Chtěla bych, aby mě líbal pořád dál. Ted' když jsem to jednou zkusila, bych chtěla vymazat celý svět kolem nás, aby nezbylo nic než Drake, já a tahle pláž.

Voda je čím dál blíž, a tak se kousek po kousku posouváme dál dozadu po zmenšující se pláži. On se zhluboka nadechne a pevně mi stiskne ruku.

„Floro Banksová," řekne, „dávej na sebe pozor. A neříkej Paige o tom, co se tady stalo. Ani svojí mámě. A nepiš si to na ruku." Zvedne ze země kámen a podrží ho v rozevřené dlani. Je to malý lesklý oblázek. I v měsíčním světle je vidět, že je úplně černý, přestože většina kamínků na pláži je břidlicově šedá. Natáhnu ruku a vezmu si ho od něj. Nechám si ho na památku.

„Schovám si ho," ujistím Drakea.

Oba vstaneme. Jsem promrzlá, celá ztuhlá a úplně zmatená. Chtěla bych zalézt do postele a prožívat tyhle okamžiky neúnavně znovu a znovu. I Drake stojí; oba se protahujeme a díváme se jeden na druhého.

„Tak," řekne. „No, já... Dneska večer se za Paige vrátit nemůžu. Takhle ne. Ted' půjdu a ráno potichu odjedu."

Znovu mě políbí na rty. Přitisknu se k němu a cítím, jak mě objímá. Víím, že takhle už se nikdy v životě cítit nebudu.

„Mám tě doprovodit domů?" zeptá se, ale já zavrtím hlavou. Stojím na pláži a dívám se za ním, jak odchází. Dojde ke schodům a vystoupá nahoru do skutečného světa. Zastaví se, zamává mi a pak z mého života navždycky zmizí.

Líbala jsem se s mužem svých snů. A on se stěhuje někam daleko, kde je strašná zima a slunce svítí i o půlnoci. Zadívám se na temnou oblohu. Půlnoční slunce, to je něco z jiné planety.

Když přijdu domů, máma na mě čeká v noční košili, s rozpuštěnými vlasy a šálkem čaje v ruce. Políbí mě na tvář a prohlédne si mě od hlavy k patě.

„Bavila ses?“ zeptá se.

„Jo.“

„Ty jsi pila.“

„Trošičku.“

„Podívej se na ten flek na šatech. No nic. Bylo to fajn?“

Šťastně se na ni usměju. „Jo. Vlastně to bylo úplně báječné. Úplně báječně skvělé.“

„To je dobře. Paige tě doprovodila domů?“

„Ano.“

„Výborně. Tak já si zas vezmu ty boty.“

Zuju si žluté boty a jdu nahoru. Ve svém pokoji se převléknu do pyžama a do posledního detailu si zapíšu své setkání s Drakem. Píšu si to zezadu do starého sešitu, aby to máma nenašla, a ten sešit pak schovám pod ostatní krámy do krabice, kterou mám pod postelí. Na malý žlutý papírek si poznamenuji, kam jsem ho dala, a až se ráno probudím, všechno si to znovu přečtu.

Přečtu si to, ale nebudu muset, protože si to budu pamatovat.

Na nočním stolku leží ten černý oblézek. Pamatuju si to. Je mi sedmnáct.